

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Onderzoeksreis naar Indonesië: Stichting International Contract Research 1996

Wittkamp, B.

Citation

Wittkamp, B. (1997). Onderzoeksreis naar Indonesië: Stichting International Contract Research 1996. *Bestuurskundige Berichten*, 12(2), 8-10. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234043>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3234043>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Onderzoeksreis naar Indonesië

Stichting International Contract Research 1996

Bart Wittkampf

In november 1996 jongsleden ben ik met de Stichting International Contract Research naar Jakarta geweest. Aldaar hebben we met zeventien studenten voor verschillende Nederlandse bedrijven en overheidsorganisaties onderzoeken gedaan. Het was een enerverende ervaring.

Na het vele voorwerk in Nederland was het dan eindelijk zover. De reis kon beginnen. Grote tassen met informatie over Indonesië, veel boeken en met een grote zak Norrittm zaten we in het vliegtuig. Daar het lot mij gunstig gezind was mocht ik net als zes anderen een oude zware laptop meesjouwen. Deze hadden we door middel van sponsoring door verschillende bedrijven.

Bij de eerste overstap in Frankfurt zette ik het logge apparaat op de scanner. De norske beambte keek er naar, keek toen weer naar mij, keek weer naar de computer en besloot dat het pakketje er erg verdacht uitzag. In het Duits werd kenbaar gemaakt dat de computer aangezet moest worden. Omdat het de eerste keer was dat ik het ding zag duurde het nogal lang voordat ik de "aan" knop gevonden had. 'klik'....er gebeurde niets. Oh ja, de batterijen waren niet opgeladen. De beambte wenkte me vriendelijk maar toch dringend naar een klein hokje waar de computer op allerlei manieren getest werd op springstof. Er werd niets gevonden en ik kon met een gevoel van opluchting doorlopen.

Op zaterdag 2 november 1996 kwam het vliegtuig aan in de hoofdstad van Indonesië, Jakarta. We werden verwelkomd door mensen van hotel 'Karya'. Het hotel had een enorme touringcar voor ons klaar staan om onze hele groep (17 studenten en een docent) naar het hotel te vervoeren. Dit hotel zou ons thuishonk worden gedurende de onderzoeksmaand. Na het inspecteren van de kamers zochten we een klein kroegje op voor een slaapmutsje. Slaapmutsjes kenden ze niet maar ze hadden wel "Heineken". Dit werd verkocht onder de naam "Bintang" dat 'ster' betekent.

De eerste indrukken van de stad waren nogal kolossaal. Ook werd al gauw duidelijk dat het een vieze stad was met veel rijkdom, maar tevens veel armoede. Overal stonden grote gebouwen en het verkeer was zelfs in de late avonduren druk.

Voor maandag hadden we een afspraak gemaakt op de Nederlandse ambassade. We kregen informatie voorgeschiedeld over de specifieke kenmerken van Indonesië en haar economie. Hierna kregen we een originele Indonesische lunch aangeboden die voortreffelijk smaakte.

Gedurende vier weken was het hard werken geblazen. Dit nam niet weg dat er ook veel plezier gemaakt werd. De taxi's die ons vervoer waren in Jakarta waren al een belevenis op zich. De interviews die afgenomen werden probeerden we zoveel mogelijk meteen uit te werken. Dit leidde er nogal eens toe dat we rond 1.00 uur ('s avonds lokale tijd) nog steeds aan het typen waren. Op deze momenten was het even doorbijten maar met M.T.V. hard aan lukte het aardig.

De interviews verliepen over het algemeen beter dan we verwacht hadden. We hadden ons misschien vantevoren ook wel een beetje te druk gemaakt over de toegankelijkheid van Indonesische mensen. Er is echter één interview dat wel op een heel bijzondere manier verliep. We waren op bezoek bij een projectontwikkelaar die een gehele stad had neergezet. Tijdens het interview kregen we koffie en gebak (so far so good) en praatten we rustig over hetgeen we wilden weten. Na een tijdje echter vroeg onze 'respondent' of we zijn stad wilden bekijken, hier hadden we wel oren naar.

Overigens was het een stad waarvan hij zichzelf tot burgemeester had benoemd.

We liepen naar buiten en daar stond een mooi autootje al op ons te wachten. We stapten in en moesten even wachten. Opeens kwamen er twee motoren met blauw zwaailicht aan en achter ons verscheen een volgwagen. Verbaasd keken we elkaar aan. Rustig reden we door de straten en op elk kruispunt werd het verkeer voor ons stilgelegd. De sirenes van de motoren loeiden alsof we de Amerikaanse president waren. Sprakeloos reden we rond tot we weer terug waren. Dit hadden we nog niet eerder meegemaakt.

Na vier weken hard werken was het voor zes van ons weer tijd om terug te gaan. De overige elf hadden er al eerder voor gekozen er een vakantie aan te plakken. Hoewel we in de weekenden al heel veel van het land hadden gezien, waren deze twee weken de moeite waard. Jogjakarta, de Borobudur, de Bromo, witte stranden en duizenden dolfinen op Bali. Zeker een land dat ik iedereen zou willen aanraden.

Met enkele souvenirs in onze tassen (heel leuke aansteker die op een pistooltje leek) aanvaardden we de terugreis. En ja hoor....bij de douane wilden ze toch echt weten wat voor een gevaarlijk vuurwapen ik bij me had. Na een demonstratie mocht ik weer opgelucht doorlopen. De lange reis verliep vlekkeloos en was spoedig achter de rug.

Het leuke van deze reis met de Stichting I.C.R. was dat ik het land ook op een andere manier heb mogen meemaken. Voornamelijk door de vele interviews die ik voor mijn contractonderzoek heb gehouden.

Door Bart Wittkampf, student bestuurskunde uit Leiden en onderzoeker van de Stichting I.C.R.